

převzatý nesplnil, musí škodu z nedodržení tohoto závazku žalobkyni vzniklou po rozumu předpisu §§ 1295 a 1311 obč. zák. hraditi.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., uznává nepřekonatelný odpor jednak při každém manželství za duvod, pro který lze se domáhati žalobou rozluky svazku manželského (§ 13 i), jednak při manželstvích soudně již rozvedených — za dalších podmínek zákonných — za duvod pro přeměnu rozvodu v rozluku v řízení nesporném (§§ 15 16). Zákon nevyžaduje nepřekonatelného odporu obou stran, tedy odporu vzájemného, ovšem jest v tom i v onom případě třeba souhlasu druhého manžela. Tento souhlas není však pouhou formalitou, aniž smí býti dáván jen na oko, máť spíše dle úmyslu zákona býti výronem pravé vůle a svobodného rozhodnutí, a jeho projevem má býti dotvrzeno, že tu jest skutečně odpor manžela rozluky se domáhajícího, jež jako vnitřní posup těžko lze kontrolovati. Proto také dle § 16 a) dotčeného zákona, uplynula-li od provedení soudního rozvodu tři léta, netřeba k rozluce souhlasu druhého manžela, ježto se odpor v takovýchto případech zákonem samým již předpokládá. Když tomu tak jest, nelze připustiti, aby souhlas druhého manžela k rozluce stal se předmětem obchodování, poněvadž by tím bylo umožněno obcházení zákona a nekalé využitkování snahy manželského soudruha o rozvázání svazku manželského. Ujednání, jímž jeden z manželů za úplatu napřed se zavazuje, že dá souhlas k žalobě nebo žádosti druhého manžela o rozluku, nesrovnává se tedy s úmyslem zákona a s obecnými názory o slušnosti, a jest proto dle § 879 obč. zák. neplatným a bezúčinným. V daném případě žalobkyně sama uvádí, že žalovaný dostal 10.000 K za to, že se zavázal, že dá souhlas k rozluce. Dle toho, co uvedeno, jest úmluva ta od počátku neplatná; jednal-li žalovaný proti neplatné úmluvě, nelze tvrditi, že porušil smluvní závazek, a není práv ze škody, která vzešla žalobkyni zmařením její žádosti o rozluku pro odepřený souhlas. Taktéž názor soudu odvolacího, že žalovaný měl oznámiti v čas žalobkyni, že poměry na jeho straně se změnily, a že neučiniv tak, ručí za škodu, žalobkyni vzniklou, neobstojí, neboť žalovaný nemohl věděti, zda po případě kdy žalobkyně odvodí důsledky z ujednání ostatně neplatného.

Čís. 1034.

Platební rozkazy o nedoplatecích daně náboženské obce židovské jsou tituly pro soudní exekuci. Musí však býti řádně doloženy a nestačí přípis politické okresní správy, opatřený doložkou vykonatelnosti.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1921, R II 97/21.)

Židovská náboženská obec v P. domáhala se na soudě, by jí byla proti jejímu členu povolena exekuce pro nedoplatek náboženské daně, aniž by však byla předložila platební rozkaz anebo výkaz o nedoplatecích. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh

zamítl. **D ů v o d y:** Co se týká příslušnosti soudu pro povolení exekuce, je rekursní soud toho názoru, že soud je příslušným pro povolení exekuce za účelem vydobytí náboženské daně židovské. Jest sice pravdou, že § 22 zákona ze dne 21. března 1890, čís. 57 ř. zák., připouští jen politickou exekuci, avšak nutno uvážit, že § 1 čís. 13 ex. ř., jakožto zákon pozdější, ustanovení to změnil a za exekuční titul uznal veškeré příkazy platební a výkazy nedoplateků o daních přímých a poplatecích, jakož i o přírážkách zemských, okresních a obecních, vyhotovené a vykonatelné podle předpisů o tom platných. Za exekuční titul v tomto smyslu nutno považovati platební příkazy a výkazy nedoplateků židovské náboženské obce, neboť náboženská společnost jest veřejnoprávní korporací, z čehož vyplývá, že poplatkům jejím jest přiznati povahu veřejné dávky. K vymáhání těchto dávek jsou příslušnými soudy tím více, když článkem III. uvoz. zák. k ex. ř. zůstaly v platnosti dosavadní předpisy o vydobývání daní a jiných dávek k účelům veřejným i jiných povinností, které dani co do dobývání jsou zákonem postaveny na roveň a žádný z nich vymáhání dlužných dávek soudní exekucí nezbraňuje a dle § 4 a 7 příl. k dvor. dek. ze dne 10. února 1832, čís. 2548 sb. zák. se politické správě na vůli ponechává, rozhodnouti se pro exekuci soudní nebo politickou. Naproti tomu nutno však řešiti otázku, byl-li výkaz o nedoplatecích anebo platební příkaz vyhotoven ve formě, jak ji § 1 čís. 13 ex. ř. na myslí má. K tomu jest soud dle výslovného znění tohoto zákonného ustanovení oprávněn (nach den darüber bestehenden Vorschriften), vymáhající věřitel je dle § 55 odstavec druhý ex. ř. povinen svá tvrzení, v podání uvedená, prokázati, a je dle § 54 odstavec první ex. ř. přílohami doložiti, a exekuční soud jest oprávněn vyzvati ho k předložení potřebných listin. Vymáhající věřitel však nepředložil ani platebního rozkazu, ani výkazu o nedoplatecích, nýbrž podal prostě exekuční žádost, za kterou přípis židovské náboženské obce a přípis politické okresní správy považovati dlužno a nestačí pouhá doložka vykonatelnosti politické okresní správy. Exekuční soud byl tudíž povinen buď vymáhající věřitelku k předložení listiny, exekuční titul tvořící vyzvati (§§ 78 ex. ř. a 84 c. ř. s.), nebo žádost zamítnouti. Poněvadž listina předložena nebyla a rekursní soud jako soud přezkoumávající děi v době podání žádosti nemá možnosti, by v tomto směru zjednal nápravu, bylo napadené usnesení změnit.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle § 1 čís. 13 ex. ř. byly v příčině dávek, pod předpis ten spadajících, uznány za exekuční tituly platební rozkazy a výkazy o nedoplatecích, vykonatelné dle platných předpisů. Exekuční titul jest základem exekuce, její oprávněnost může býti posuzována jen dle o b s a h u exekučního titulu, a musí proto exekuční titul býti zpravidla předložen, což platí i v případech, v nichž nalézají se ve spisech toliko povolovací záznam (§ 54 ex. ř.). Tomu nebylo v daném případě vyhověno, zejména nebyl předložen exekuční titul, vyhovující f o r m á l n í m u předpisu § 1 čís. 13 ex. ř.

Čís. 1035.

Zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., o zajištění půdy drobným pachtýřům.